

Bedreigingen door Smallenbroek

Op basis van de feiten, omstandigheden, informatie en producties ontstaat een beeld waaruit duidelijk blijkt **waarom** er brand is ontstaan op het terrein van mijn onderneming:

Harm SMALLENBROEK heeft op 27 april 1998 de onderneming aan mij en drie andere vennoten verkocht zonder daarbij te vermelden dat er door de gemeente Enschede reeds een voorkeursrecht was gevestigd op de grond. Harm SMALLENBROEK wist bij de verkoop van de onderneming dat het bedrijf binnenkort niet meer te exploiteren zou zijn aan de locatie aan de Tollensstraat. Harm SMALLENBROEK wist dit omdat hij op 5 juni 1997, een jaar voor de verkoop van de onderneming, al een brief van de gemeente Enschede over dit voorkeursrecht had ontvangen en al voorafgaand aan de verkoop contact heeft gezocht met een taxateur en onteigeningsdeskundige Rene VAN HOOGMOED voor de verkoop van de grond aan de gemeente Enschede.

Alles wijst erop dat het doel van de verkoop van de onderneming is geweest om van betrokken partijen (meer) geld te kunnen ontvangen (voor de onderneming en voor de grond) om vervolgens met een nieuwe onderneming verder te gaan en op die wijze van financiële risico's af te komen. Om dit te kunnen doen moest Harm SMALLENBROEK wel verzwijgen dat er een voorkeursrecht was gevestigd op de grond waarop de onderneming was gevestigd. Dit is bedrog. Hij moest zich dus bedienen van bedrog om er zoveel mogelijk geld uit te kunnen halen.

Na de verkoop van de onderneming hebben Harm SMALLENBROEK en zijn echtgenote Annette SMALLENBROEK-KUIPERS veelvuldig het concurrentiebeding geschonden omdat het nooit hun bedoeling is geweest om na de verkoop van de onderneming daadwerkelijk te stoppen met hun werkzaamheden, maar slechts om van financiële risico's af te komen en met een nieuwe onderneming verder te gaan. Harm SMALLENBROEK plande voorafgaand aan de verkoop zelfs vooruit om de onderneming onder een andere naam elders voort te zetten. Ook na de verkoop van de onderneming ging hij gewoon door. Onder andere vanwege deze schendingen werd de management- en provisieovereenkomst met hen door mijn onderneming ontbonden. Het komt er dus op neer dat zij op 13 januari 1999 door mij 'ontslagen' zijn.

Na het ontbinden van de overeenkomsten gingen zij vanwege rancuneuze haatgevoelens jegens mij door met hun concurrerende handelingen om het door Harm SMALLENBROEK verkochte bedrijf ten gronde te brengen. Dit deed Harm SMALLENBROEK omdat hij zo spoedig mogelijk het aflossingsbedrag van 600.000 gulden van de geldlening tussen mijn onderneming en hem wilde ontvangen. Deze achtergestelde lening is overeengekomen bij de verkoop van de onderneming en daarbij zat een voorwaarde dat als de onderneming de huurovereenkomst zou beëindigen dat Harm SMALLENBROEK dan terstond het bedrag zou kunnen opeisen.

Vanwege de schendingen van het concurrentiebeding startte ik op 27 september 1999 een kortgeding. In dit kortgeding stond mijn bedrijfsadvocaat Caston KROEP mij bij. In de uitspraak van dit kortgeding valt te lezen dat (a) de rechter inderdaad aanwijzingen heeft gevonden dat het concurrentiebeding door een of meer der gedaagden is overtreden, dat (b) Harm SMALLENBROEK werd veroordeeld in het veranderen van de naam van zijn concurrerend (vuurwerk)bedrijf omdat dit voor bewuste verwarring zorgde en dat (c) de rechter doorverwees naar het starten van een bodemprocedure. Hier is mijn bedrijfsadvocaat na de uitspraak op 15 oktober 1999 mee begonnen.

Tegelijkertijd met deze juridische procedure onderhandelde Harm SMALLENBROEK in het geheim (d.w.z. zonder mijn medeweten) met de gemeente Enschede over de verkoop van de grond waarop mijn onderneming was gevestigd.

Op 23 november 1999 wees mijn advocaat J.C. VAN NIE (kantoorgenoot van mijn bedrijfsadvocaat Caston KROEP) Harm SMALLENBROEK erop dat mijn onderneming bekend was geworden met het voornemen van de gemeente Enschede om het huidige bestemmingsplan te wijzingen en dat mijn onderneming zich hiertegen zou gaan verzetten en eventueel een beroep zou gaan doen op het zogenoemde overgangsrecht:

*“Indien door de gemeente Enschede een bestemmingsplanwijziging, zoals hierboven bedoeld in procedure wordt gebracht, **zal cliënte zich daartegen verzetten**, hetgeen ertoe zal leiden dat de gewijzigde bestemming **in ieder geval niet voor 1 januari 2003** zal kunnen worden gerealiseerd.*

[..]

*Ook indien het mocht komen tot een wijziging van een bestemmingsplan, **dan nog zal cliënte haar bedrijfsvoering ter plaatse willen voorzetten door een beroep te doen op het zogenoemde overgangsrecht.** [..] **Het zal derhalve nog wel even duren voordat cliënte haar activiteiten ter plaatste beëindigt.**”*

Op 30 december 1999 zegde Harm SMALLENBROEK vervolgens tegen de afspraken in de geldlening op en eiste hij betaling van het aflossingsbedrag van 600.000 gulden per 1 juli 2000.

Op 4 januari 2000, vier dagen later, stelde Harm SMALLENBROEK tegen gemeenteambtenaar Boudewijn RIP dat er “mogelijkheden ontstaan om van de huurders af te komen.”:

*“Problemen met de huurders – verwachting is dat de huurder niet aan zijn verplichtingen kan voldoen en **dat er mogelijkheden ontstaan om van de huurders af te komen.**”*

Ondertussen had gemeenteambtenaar Boudewijn RIP al een kopie gekregen van de huurovereenkomst tussen mijn onderneming S.E. Fireworks V.O.F. en Harm SMALLENBROEK zodat hiermee kon worden uitgezocht of er toch een manier was om mijn onderneming van de grond te krijgen zodat vrij van huur kon worden opgeleverd aan de gemeente Enschede.

Er worden door de gemeente Enschede en de zaakwaarnemer van Harm SMALLENBROEK, Rene VAN HOOGMOED, meerdere mogelijkheden onderzocht, maar de eindconclusie is dat de overeenkomst juridisch dicht zit en dus toch niet vrij van huur kon worden opgeleverd voor een hoger bedrag:

“Vrije levering te riskant ivm huurderssituatie”

Vervolgens startte Harm SMALLENBROEK op 1 maart 2000 een bodemprocedure om alsnog het aflossingsbedrag vroegtijdig te kunnen opeisen en zo alsnog een situatie te creëren waarin de huurder niet aan zijn verplichtingen zou kunnen voldoen zodat de grond vrij zou zijn van de last van huur.

In de week van het ontstaan van de brand op 13 mei 2000 zijn de onderhandelingen tussen de gemeente Enschede en grondeigenaar Harm SMALLENBROEK in het geheim (d.w.z. zonder mijn medeweten) al jaren bezig. In de weken voor de brand bleef er discussie tussen de gemeenteburgemeester Boudewijn RIP en de zaakwaarnemer van Harm SMALLENBROEK, Rene VAN HOOGMOED, over het totale bedrag dat betaald moest worden voor de verkoop van de grond aan de gemeente Enschede.

In april, de maand voor het ontstaan van de brand die escaleerde tot de vuurwerkramp op 13 mei 2000, zaten deze onderhandelingen tussen de gemeente Enschede en Harm SMALLENBROEK alleen nog vast op de vraag of de grond verkocht zou kunnen worden zonder dat het belast was met mijn onderneming als huurder en daarbij zat een prijsverschil van 285.000 gulden door de schadeloosstelling voor mijn onderneming.

In mei, de dagen voor het ontstaan van de brand die escaleerde tot de vuurwerkramp op 13 mei 2000, zaten deze onderhandelingen nog steeds vast op de vraag of de grond verkocht zou kunnen worden zonder dat het belast was met mijn onderneming als huurder. Dit kwam omdat Harm SMALLENBROEK niet akkoord wilde gaan met het eerdere bod van de gemeente Enschede en meer geld eiste.

Hij eiste meer geld omdat hij vond dat hij nog geld van mijn onderneming te goed had en wilde dus niet dat mijn onderneming een schadeloosstelling van 285.000 gulden zou ontvangen vanwege zijn verkoop.

Tegelijkertijd ontving Harm SMALLENBROEK op 4 mei 2000 afschriften van documenten van de rechtbank Almelo: de *“conclusie van antwoord”* van mijn bedrijfsadvocaat van 25 april 2000, waarin alle informatie die is uitgewerkt na de uitspraak van het kortgeding op 15 oktober 1999 is opgenomen. Dit zijn in totaal 225 pagina's. Ook ontving hij tegelijkertijd het tussenvonnis van de rechter van 26 april 2000.

Door het ontvangen van een afschrift van de *“conclusie van antwoord”* van mijn bedrijfsadvocaat wist Harm SMALLENBROEK dat (a) al zijn handelingen in strijd met de overeenkomsten door mij en mijn bedrijfsadvocaat zijn bijgehouden, wist hij dat (b) al het bewijsmateriaal voorhanden is en in 225 pagina's staat omschreven hoe hij heeft gehandeld

vanaf de verkoop van de onderneming, wist hij dat (c) dit alles naar de rechtbank is verzonden waardoor zijn dagvaarding anders uitpakt dan verwacht, en wist hij dat (d) het tussenvonnis het opeisen van het aflossingsbedrag van 600.000 gulden van de oplichting onmogelijk dreigde te maken.

Door het ontvangen van een afschrift van het tussenvonnis wist Harm SMALLENBROEK dat hij het door hem geëiste aflossingsbedrag van 600.000 gulden op 1 juli 2000 zeker niet bijgeschreven zal zien worden op zijn rekening.

Door het ontvangen van een afschrift van het tussenvonnis wist Harm SMALLENBROEK bovendien dat er de grote kans bestond dat zijn frustrerende handelingen gevolgen zouden hebben voor de opeisbaarheid van het aflossingsbedrag dan wel de hoogte van de vordering vanwege de toegebrachte schade voortkomend uit het schenden van het concurrentiebeding. Door de rechter zou immers een oordeel geveld gaan worden over het grote aantal frustrerende handelingen. De door Harm SMALLENBROEK gestarte bodemprocedure loopt dus geheel anders dan hij had verwacht: hij had namelijk verwacht dat hij gemakkelijk het aflossingsbedrag van 600.000 gulden van mijn onderneming zou kunnen ontvangen maar krijgt in plaats daarvan een groot probleem voorgeschoteld door zijn concurrerende handelingen.

Tegelijkertijd krijgt Harm SMALLENBROEK te horen dat de gemeente Enschede ondanks zijn gestelde eisen toch geen voorkeursbehandeling aan hem zal toekennen voor een kavel voor een nieuw te stichten bedrijf. Dit komt omdat die voorkeursbehandeling slechts bedoeld was voor reeds bestaande, gevestigde bedrijven.

Ook krijgt Harm SMALLENBROEK van de gemeente Enschede te horen dat zij ondanks zijn gestelde eisen toch niet meer willen betalen voor de grond belast met een huurder.

De gemeente Enschede wilde dus minder geld betalen voor de aankoop van de grond doordat er een schadeloosstelling van 285.000 gulden voor mijn onderneming was bepaald die van de totale opbrengst van Harm SMALLENBROEK werd afgehaald terwijl Harm SMALLENBROEK tegelijkertijd tegen mijn onderneming procedeerde voor het aflossingsbedrag van 600.000 gulden en wist dat de door hem gestarte bodemprocedure kansloos zal zijn en hij het aflossingsbedrag van 600.000 gulden zeker niet op 1 juli 2000 bijgeschreven zal zien.

In de tussentijd willen de twee vennoten Marion SCHIPPERS en Willy PATER plotseling uit de onderneming stappen. Hiervoor is nooit een duidelijke reden gegeven, maar het heeft ongetwijfeld te maken met de schuld van de achtergestelde geldlening met Harm

SMALLENBROEK omdat Willy PATER op 24 juli 2000 verklaart dat hij het financieel niet meer kon behappen.

Omdat deze onverwachte uitstap op respectievelijk 9 mei 2000 en 10 mei 2000 plaatsvindt, dus slechts 4 dagen na het door Harm SMALLENBROEK ontvangen van het tussenvonnis van de rechtbank en de "*conclusie van antwoord*" van mijn bedrijfsadvocaat, en slechts 15 uur na het door mijn onderneming S.E. Fireworks V.O.F. per faxbericht ontvangen van het tussenvonnis van de rechtbank, is het aannemelijk dat Marion SCHIPPERS en Willy PATER dit op verzoek van of uit vrees voor Harm SMALLENBROEK hebben gedaan. Dit is des te aannemelijker omdat dit faxbericht op 8 mei 2000 na werktijd binnenkomt om 17:30 uur en omdat vennoot Marion SCHIPPERS dus pas de volgende dag, dus op 9 mei 2000, 's ochtends het faxbericht heeft gezien met daarin een afschrift van het tussenvonnis en er dus maar 3 uren tussen het zien van het tussenvonnis en het uit de onderneming willen stappen zit.

Bovendien wordt het bestaan van dit tussenvonnis tot op de dag van vandaag door alle betrokken partijen verzwegen.

De vennoten Marion SCHIPPERS en Willy PATER hebben na het zien van dit tussenvonnis op 9 mei 2000 waarschijnlijk gedacht dat de lopende juridische procedure in hun nadeel zou uitvallen en dat de schuld van de geldlening derhalve op een andere manier met Harm SMALLENBROEK moest worden opgelost. De vennoten waren immers formeel gezien ook in privé aansprakelijk voor de 600.000 gulden omdat ze beiden hoofdelijk aansprakelijk waren volgens de overeenkomst van geldlening.

Het vroegtijdig uit het bedrijf stappen zou leiden tot het moeten aanbieden van het aandeel aan Harm SMALLENBROEK vanwege de achtergestelde lening. Het door vennoten Marion SCHIPPERS en Willy PATER aanbieden van het aandeel was voor Harm SMALLENBROEK noodzakelijk om de door de gemeente Enschede geweigerde voorkeursbehandeling alsnog te krijgen.

Ik heb derhalve het ernstige vermoeden dat het doel van deze uitstap is geweest om Harm SMALLENBROEK weer mede-eigenaar te laten zijn, via het recht van eerste koop uit de voorwaarden van de geldlening, en dat deze twee vennoten in ruil daarvoor vrij zouden zijn van de schuld van de geldlening van 600.000 gulden.

De mededeling van bedrijfsadvocaat Caston KROEP op 11 mei 2000 dat eerder uit de onderneming stappen niet kon was dus een grote tegenvaller voor zowel Harm SMALLENBROEK als vennoten Marion SCHIPPERS en Willy PATER. Vanuit dit perspectief bezien is de verklaring van vennoot Willy PATER van 21 mei 2000 uiterst opmerkelijk, omdat hij met zoveel woorden bij rechercheurs de indruk wekt dat zijn echtgenote Marion SCHIPPERS tot vrijdag 12 mei 2000 17:00 uur gewoon werkzaam en aanwezig is geweest, terwijl zij vanaf 9 mei 2000, dus de dag waarop zij plotseling aangeeft uit het bedrijf te willen stappen, tot 12 mei 2000 elke dag na 12:00 uur 's ochtends, zonder opgaaf van reden, niet meer op het bedrijf verscheen. Ook haar echtgenoot Willy PATER is na deze datum op

eenzelfde wijze afwezig geweest. De desbetreffende verklaring is dus onjuist en die onjuiste verklaring moet derhalve te maken hebben met het tussenvonnis en de brand.

Omdat de uitstap van de vennoten Marion SCHIPPERS en Willy PATER kort voor de brand op 13 mei 2000 niet doorging doordat mijn bedrijfsadvocaat dit blokkeerde, is het aannemelijk dat Marion SCHIPPERS en Willy PATER in opdracht van of uit vrees voor Harm SMALLENBROEK op een andere manier deze schuld hebben 'afgelost': namelijk door een overtreding van de vergunningvoorschriften te veroorzaken waardoor uiteindelijk de brand is ontstaan (meer dan 60 getuigen verklaren over het eerder afsteken van vuurwerk op een plek waar dit niet is toegestaan) en dat deze twee vennoten in ruil daarvoor alsnog vrij zouden zijn van de schuld van de geldlening van 600.000 gulden. Dit was nodig om alsnog de grond zonder last van huur te kunnen opleveren.

Op 12 mei 2000, een dag voor het ontstaan van de brand op 13 mei 2000, werd in een gesprek tussen gemeenteambtenaar Boudewijn RIP en de zaakwaarnemer van Harm SMALLENBROEK, Rene VAN HOOGMOED, duidelijk dat een bod van 1.500.000 gulden zonder last van huur de enige andere optie was waarmee de gemeente Enschede akkoord wilde gaan. Dit bod wordt tot op de dag van vandaag geheimgehouden.

De gemeente Enschede deed een dergelijk bod omdat het net zoveel belang had bij het door Harm SMALLENBROEK opleveren van de grond zonder last van huur als Harm SMALLENBROEK zelf, omdat de gemeente Enschede vanaf 30 juli 1999 reeds wist dat er door mijn onderneming aanspraak zou worden gemaakt op het overgangsrecht en omdat de gemeente Enschede wist dat de huurovereenkomst juridisch dicht zat.

Gemeenteambtenaar Boudewijn RIP deed dergelijke uitspraken en prijsvoorstellen terwijl hij bekend was met het conflict en met de juridische procedures tussen mijn onderneming en Harm SMALLENBROEK, hij heeft immers zelf verklaard dat hij dit in de regionale krant had gelezen en op basis daarvan onderzoek heeft ingesteld, en terwijl hij bekend was met het gegeven dat mijn onderneming een beroep zou doen op het overgangsrecht om haar bedrijfsmatige activiteiten ter plaatse te kunnen handhaven.

De gemeente Enschede speculeerde dus op het op een andere manier laten verdwijnen van mijn onderneming als huurder omdat de gemeente Enschede, in ieder geval vanaf 30 juli 1999 via de brief van mijn advocaat J.C. VAN NIE, wist dat het civiele recht huurders bescherming biedt: verkoop is geen legitieme grond voor het beëindigen huurovereenkomst. Hierdoor zou mijn onderneming ook na verkoop nog jaren op de grond zijn bedrijfsactiviteiten ontplooiën, en mijn onderneming kon ook niet anders omdat de gemeente Enschede geen interesse had in het verhuizen daarvan.

Gemeenteambtenaar Bouwdewijn RIP heeft dit ook letterlijk bevestigd omdat in de geheimgehouden memo van 9 juni 2000 staat vermeld dat dit hogere bedrag van 1.500.000 gulden werd geboden omdat zij **“niet met de huurders wilden blijven zitten”**.

Uit een geheimgehouden verklaring van Boudewijn RIP bij de Commissie Oosting op 2 oktober 2000 blijkt dat Boudewijn RIP kennis had van het feit dat Harm SMALLENBROEK samen met zijn zoon Mark SMALLENBROEK een concurrerend vuurwerkbedrijf wilde ontplooiën en daarom 1.500.000 gulden voor de volledige reconstructie van de aan mij verkochte onderneming nodig had:

“De heer Smallenbroek wilde weer zelf een bedrijf opzetten samen met zijn zoon [Mark Smallenbroek]. *Hij wilde daarom dat wij bij de berekening van de schadeloosstelling uit zouden gaan van reconstructie. Dit houdt in dat hij een volledige schadeloosstelling wilde. Dit zou op een hoger bedrag neerkomen dan de voorgestelde 1,25 miljoen. **Het hogere bedrag waarover de notitie spreekt, slaat op het bedrag voor een volledige reconstructie van het bedrijf.**”*.

Boudewijn RIP heeft deze kennis uit eerste hand, maar het komt opmerkelijk genoeg niet voor in verklaringen die zijn afgelegd bij de Politie Twente.

Het bedrag 1.500.000 gulden blijkt dus geen willekeurig hoger bod, maar dit bedrag is volgens de geheimgehouden verklaring van Boudewijn RIP bij de Commissie Oosting van 2 oktober 2000 precies het bedrag dat Harm SMALLENBROEK wenste te ontvangen voor het volledig reconstrueren van de aan mij verkochte onderneming om hiermee een concurrerend vuurwerkbedrijf te ontplooiën met zijn zoon Mark SMALLENBROEK.

Omdat de notitie over het bod van 1.500.000 gulden van 12 mei 2000 niet door Boudewijn RIP is overhandigd tijdens zijn verhoor op 9 januari 2001 en Boudewijn RIP tijdens dit verhoor met zoveel woorden stelt dat de getoonde notities alle notities omtrent de grondonderhandelingen zijn, volgt de enig mogelijk conclusie dat hij de notitie over het op 12 mei 2000 bieden van een bedrag van 1.500.000 gulden, met de voorwaarde dat moest worden opgeleverd vrij van huur, heeft achtergehouden en hij die notitie dus buiten het zicht heeft gehouden van de Politie Twente en het Openbaar Ministerie.

Door de geduide notitie niet te overhandigen aan onderzoeksinstanties kan gemeenteambtenaar Boudewijn RIP net doen alsof hij ook niet weet wat er is gebeurd en wekt hij de indruk dat onderhandelingen over de grond waarop mijn onderneming was gevestigd nog niet waren afgerond, terwijl de onderhandelingen zich een dag voor het ontstaan van de brand nu juist op een hoogtepunt bevonden. In het verhoor stelt hij zelfs dat de gemeente Enschede een bedrag van anderhalf miljoen te hoog vond:

“Wanneer de gemeente het bedrijf onder last van huur zou hebben gekocht, zou de gemeente daarna de huurder een vergoeding moeten uitbetalen om het pand vrij te krijgen. Daarmee

zou de schadeloosstelling op ongeveer anderhalf miljoen komen, wat te hoog was voor de gemeente.”

Dat terwijl Boudewijn RIP in werkelijkheid een dag voor het ontstaan van de brand het bedrag van 1.500.000 gulden daadwerkelijk heeft geboden met de voorwaarde dat opgeleverd moet worden vrij van huur. Dat blijkt immers uit de achtergehouden notitie. Door te stellen dat de gemeente Enschede dit bedrag te hoog vond wordt eveneens gepoogd het hogere bod van 12 mei 2000 te verbergen.

Het bod van 1.500.000 gulden heeft Boudewijn RIP verzwegen omdat hij op 12 mei 2000 reeds de verkregen huurovereenkomst tussen mijn onderneming en Harm SMALLENBROEK had laten onderzoeken, hij op dat moment wist dat de oplevering vrij van huur nooit mogelijk zal zijn, en hij dus wist dat het geboden bedrag van 1.500.000 gulden niet op een legale wijze te verkrijgen zou zijn:

“Vrije levering te riskant ivm huurderssituatie”

De gemeente Enschede heeft op 12 mei 2000 dus direct dan wel indirect Harm SMALLENBROEK een premie in het vooruitzicht gesteld van minimaal 285.000 gulden door de schadeloosstelling voor mijn onderneming en maximaal 535.000 gulden door de uitlokking op het doen laten ontstaan van brand op het terrein van mijn onderneming met als doel dat de huurder, mijn onderneming S.E. Fireworks V.O.F., van de grond zou verdwijnen.

De conclusie is derhalve dat Boudewijn RIP op 12 mei 2000, dus een dag voor het ontstaan van de brand op 13 mei 2000, de kennis over de intentie van Harm SMALLENBROEK om de aan mij verkochte onderneming volledig te reconstrueren, samen met de kennis over het conflict tussen mijn onderneming en Harm SMALLENBROEK, heeft misbruikt om aan de zaakwaarnemer van Harm SMALLENBROEK, Rene VAN HOOGMOED, precies het bedrag te bieden dat Harm SMALLENBROEK wenste te ontvangen voor het volledig reconstrueren van de verkochte onderneming om hiermee een concurrerend vuurwerkbedrijf te ontplooiën, **zolang het terrein aan de Tollensstraat 46-50 maar werd opgeleverd zonder dat het was belast met mijn onderneming S.E. Fireworks V.O.F. als huurder.**

De gestelde voorwaarde (oplevering zonder huur) aan het bod van 1.500.000 gulden van de gemeente Enschede van 12 mei 2000 blijkt uiterst problematisch omdat zowel Harm SMALLENBROEK als de gemeente Enschede op dat moment inmiddels weten dat (a) mijn onderneming zich zal gaan verzetten tegen een wijziging van het bestemmingsplan, dat (b) mijn onderneming tot minstens 1 januari 2003 op de grond zal blijven zitten, dat (c) het civiele recht huurders bescherming biedt en Harm SMALLENBROEK dus niet de grond kan opleveren zonder huurder voor het hogere bedrag en dat (d) de huurovereenkomst niet kan worden opgezegd om het hogere bedrag van 1.500.000 gulden te kunnen incasseren.

Derhalve hebben de gemeente Enschede en gemeenteambtenaar Boudewijn RIP in volledig bewustzijn gehandeld om de grond vrij te krijgen van mijn onderneming als huurder door het gebruik van uitlokkingsmiddelen waardoor uiteindelijk de noodzaak voor het stichten van een brand ontstond.

Dat die noodzaak op deze wijze ontstond is gelegen in het feit dat de huurovereenkomst niet kon worden opgezegd wegens huurbescherming. Beide partijen, de gemeente Enschede en Harm SMALLENBROEK, waren daarvan ook op de hoogte.

Bovendien wilde Harm SMALLENBROEK ook niet zelf de huurovereenkomst opzeggen omdat hij daarmee niet terstond het aflossingsbedrag van 600.000 gulden kon opeisen via de voorwaarden van de geldlening nadat al bleek dat hij dit ook niet via de bodemprocedure van 1 maart 2000 zal gaan ontvangen door het negatieve tussenvonnis van 26 april 2000. Dat blijkt ook uit de notities van Boudewijn RIP die zijn uitgelicht in hoofdstuk 1.3.4.

Door de hierboven geduide notitie en informatie over het bod van 12 mei 2000 niet te overhandigen aan onderzoeksinstanties verbergt gemeenteambtenaar Boudewijn RIP het uitlokken tot het plegen van een strafbaar feit ex art. 47 Sr jo. art. 157 Sr door het gebruik van één of meer uitlokkingsmiddelen.

Op 12 mei 2000, een dag voor het ontstaan van de brand op 13 mei 2000, stelde Boudewijn RIP nog tegen Rene VAN HOOGMOED dat op 15 mei 2000 een beslissing zou worden genomen. Verkoop met of zonder huurders: dus minder of meer geld voor Harm SMALLENBROEK.

Een dag later ontstaat er brand op het terrein van mijn onderneming. De uiterst wrange conclusie is dat de brand op 13 mei 2000 niet uit de lucht kwam vallen, maar het was meer de vraag wanneer die brand dan in de periode tussen 12 mei 2000 en 15 mei 2000 zou ontstaan.

Op 15 mei 2000, twee dagen na het ontstaan van brand waarbij 23 mensen om het leven kwamen, belt de zaakwaarnemer van Harm SMALLENBROEK, Rene VAN HOOGMOED, met gemeenteambtenaar Boudewijn RIP. In de notities van het telefoongesprek van deze dag noteert de gemeenteambtenaar:

“huurders hebben opgezegd! Smallenbroek wil door!!”

De schrijfstijl van deze notitie geeft duidelijk blijk van opluchting aan de kant van de gemeente Enschede. Het is dus gelukt om mijn onderneming als huurder op een andere manier (externe factor) van de grond te laten verdwijnen. Deze notitie werd in hoofdstuk 1.3.4 uitgelicht.

Omdat Harm SMALLENBROEK tot aan de brand op 13 mei 2000 meer geld eiste en dat alleen zou krijgen als hij de grond aan de gemeente Enschede kon opleveren **zonder last van huur** en hij zelf niet de huurovereenkomst wilde beëindigen omdat hij hiermee ook het terstond opeisen van het aflossingsbedrag van 600.000 gulden zou mislopen, is de enige mogelijke

uitweg een handeling waarmee Harm SMALLENBROEK het voor elkaar zou krijgen dat de vennoten zelf de huurovereenkomst zouden beëindigen, zoals brandstichting, sabotage, inbraak of andere tegenwerkingen.

Dit wordt ook letterlijk erkend door gemeenteambtenaar Boudewijn RIP in zijn verklaring op 30 maart 2001, ruim nadat het slot-proces-verbaal contra Harm SMALLENBROEK en Annette SMALLENBROEK-KUIPERS als potentiële verdachten van brandstichting is opgemaakt en het onderzoek al is afgesloten:

“Wanneer het bij een klein brandje op 13 mei 2000 was gebleven, zou de situatie opnieuw bekeken moeten worden. Dit kan financiële consequenties hebben.”

Zoals in hoofdstuk 1.3.5 reeds geconstateerd, was een overtreding van de milieuvoorschriften of een klein brandje voldoende om de milieuvergunning te laten intrekken, daarmee de grond onder de onderneming vrij te krijgen van de last van huur, en daarmee het aflossingsbedrag van 600.000 gulden van de geldlening tussen mijn onderneming en Harm SMALLENBROEK terstond op te eisen.

Duidelijk is ook dat Harm SMALLENBROEK zich financieel heeft willen bevoordelen via het door de gemeente Enschede gevestigde voorkeursrecht: door het dubbel incasseren van 1,2 miljoen gulden voor de onderneming enerzijds en ruim 1,25 miljoen gulden voor de grond onder de onderneming anderzijds.

Dat komt omdat Harm SMALLENBROEK bij de verkoop van de onderneming aan mij en drie andere vennoten (a) heeft verzwegen dat het bedrijf binnenkort niet meer te exploiteren zou zijn aan de locatie aan de Tollensstraat, (b) hij al van plan was om met de gemeente Enschede te onderhandelen over de verkoop van de grond onder de te verkopen onderneming en (c) hij al van plan was om elders verder te gaan met nieuwe (vuurwerk)ondernemingen.

Harm SMALLENBROEK heeft bij de verkoop van de onderneming op 27 april 1998 echter kennelijk niet voorzien dat hij van de gemeente Enschede minder geld zou ontvangen voor de grond belast met de zojuist verkochte onderneming als huurder, dus zijn verkoop aan mij en drie andere vennoten had dus ongewenste effecten: namelijk dat Harm SMALLENBROEK minder geld zou ontvangen voor de grond onder de onderneming dan eerder voorzien.

Dit gegeven kwam bovenop de juridische procedures en het geduide verzwegen tussenvonnis van 26 april 2000 waardoor het ontvangen van minder geld voor de grond niet in goede aarde moet zijn gevallen gezien het feit dat hij tegelijkertijd tegen mijn onderneming procedeerde om het resterende aflossingsbedrag van 600.000 gulden te kunnen incasseren. Ook vanuit dit perspectief kwam de brand op 13 mei 2000 die 16 dagen na het tussenvonnis volgde niet uit de lucht vallen, maar het was meer de vraag wanneer die brand precies zou ontstaan zodat de grond vrij zou zijn van de last van huur voor een hogere opbrengst waardoor het aflossingsbedrag van 600.000 gulden van de achtergestelde lening alsnog via een andere weg werd ontvangen.

Op basis van de informatie die in deze aangifte is opgenomen kan ik concluderen dat er onderzoek nodig is omdat het zeer aannemelijk is dat de brand op 13 mei 2000 is ontstaan omdat mijn onderneming een doorn in het oog was geworden voor Harm SMALLENBROEK. Dit kwam zowel door de juridische procedures als de geheimgehouden onderhandelingen over de grond waarop mijn onderneming was gevestigd. Beide zaken kwamen kort voor het ontstaan van de brand, en wel in de laatste dagen, tot een hoogtepunt. Over beide zaken werd bovendien cruciale informatie verzwegen tijdens verhoren na het ontstaan van de brand. Met de in deze aangifte opgenomen informatie is ook aantoonbaar dat er meinedige verklaringen over beide zaken zijn afgelegd.

Een onderzoek naar de werkelijke reden voor de verkoop van de onderneming is nu van belang omdat hiermee, strafrechtelijk gezien, kan worden vastgesteld dat de verkoop van de onderneming op 27 april 1998 door Harm SMALLENBROEK verband houdt met het door de gemeente Enschede vestigen van een voorkeursrecht op 5 juni 1997, er hierdoor inderdaad sprake is van oplichting ex art. 326 Sr gepleegd door Harm SMALLENBROEK en dat er inderdaad een financieel en meervoudig motief voor brandstichting ex art. 157 Sr bestaat. Dit motief werd uitvoerig besproken in hoofdstuk 1.3.3, hoofdstuk 1.3.4 en hoofdstuk 1.3.5.

Voor de brand op 13 mei 2000 kon het beoogde doel van de oplichting niet volledig worden bereikt. Dat kwam omdat het vroegtijdig opeisen en incasseren, in strijd met de overeengekomen voorwaarden, van het resterende aflossingsbedrag van 600.000 gulden, van de verkoop van de onderneming met de hierboven geduide listige kunstgrepen, werd geblokkeerd door juridische procedures en een gerechtelijk tussenvonnis dat op 26 april 2000 is uitgesproken. Dit tussenvonnis wordt door alle betrokkenen partijen tot op de dag van vandaag verzwegen.

Dit kan omdat de Politie Twente en het Openbaar Ministerie, ondanks vele aanwijzingen, hebben verzuimd onderzoek te doen naar deze juridische procedures.

Door de brand op 13 mei 2000 kon het beoogde doel van de oplichting wél volledig worden bereikt. Het resterende aflossingsbedrag van 600.000 gulden, van de verkoop van de onderneming met de geduide listige kunstgrepen, werd na de brand die escaleerde tot de vuurwerkcramp geïncasseerd via de verkoop van de grond onder de onderneming en de verzekeringspenningen. Deze grond was na de brand immers vrij van huur en dat resulteerde in een extra opbrengst waardoor het merendeel van het resterende aflossingsbedrag van de oplichting, dat dus onterecht en vroegtijdig werd opgeëist via de juridische procedures, alsnog via een andere weg werd ontvangen. Dit kon omdat beide verkooptrajecten (verkoop onderneming en verkoop grond onder de onderneming) in het geheim (d.w.z. zonder mijn medeweten) gelijktijdig vanaf in ieder geval 1998 liepen door de dubieuze handelswijze van Harm SMALLENBROEK om een hogere opbrengst te bewerkstelligen.

Zoals in hoofdstuk 1.3.5 reeds geconstateerd, waren zowel Harm SMALLENBROEK als de gemeente Enschede na het ontstaan van de brand die escaleerde tot de vuurwerkramp op 13 mei 2000 content met het verdwijnen van mijn onderneming als huurder. Dat blijkt immers uit de notities van het telefoongesprek van deze dag tussen de zaakwaarnemer van Harm SMALLENBROEK, Rene VAN HOOGMOED, en gemeenteambtenaar Boudewijn RIP:

“huurders hebben opgezegd! Smallenbroek wil door!!”

De onderhandelingen over de verkoop van de grond onder mijn onderneming konden worden afgerond.

Zelfs na de brand op 13 mei 2000 probeert Harm SMALLENBROEK nog steeds het bedrag van 1.500.000 gulden van het bod van de gemeente Enschede van 12 mei 2000 te ontvangen nu de grond daadwerkelijk vrij is van de last van huur door het letterlijk wegvagen van de huurder.

De gemeente Enschede wilde uiteindelijk na de brand niet meer betalen dan 1.250.000 gulden omdat dit volgens het bestuursorgaan de waarde zou zijn van de grond onder mijn onderneming voor het ontstaan van de vuurwerkramp.

Desondanks blijkt uit een faxbericht van Harm SMALLENBROEK van 5 oktober 2000, dat is bijgevoegd als productie [10], duidelijk dat hij ook na de brand nog steeds uit was op het bedrag 1.500.000 gulden dat op 12 mei 2000 is geboden met de voorwaarde dat de grond moest worden opgeleverd zonder huurder. Aan die voorwaarde is op 13 mei 2000 voldaan en dus wenst hij alsnog het bedrag van het bod van 12 mei 2000 te ontvangen, door te stellen dat er kosten zijn gemaakt die vergoed moesten worden omdat de gemeente Enschede “*te lang had getreuzeld.*”

Op 7 augustus 2001 heeft Harm SMALLENBROEK de grond aan de gemeente Enschede weten te verkopen zonder dat mijn onderneming hierop als huurder is gevestigd en ontving hij meer dan het totale geëiste bedrag van 1.250.000 gulden, terwijl hij vóór het ontstaan van de brand slechts 965.000 gulden zou ontvangen.

Hiermee is er sprake van een duidelijk causaal verband tussen de juridische procedures, het tussenvonnis van 26 april 2000, de grondonderhandelingen die tussentijds liepen en de brand op 13 mei 2000, 16 dagen later. Daarmee is duidelijk waarom er brand is ontstaan op het terrein van mijn onderneming (**oplevering van de grond vrij van huur voor een hoger bedrag**) en legitimeert het mijn uitdrukkelijke en dringende verzoek om nu opnieuw strafrechtelijk onderzoek in te stellen naar de personen die hierbij betrokken zijn geweest.

Uit de informatie blijkt duidelijk dat er tijdens het onderzoek naar de vuurwerkramp cruciale informatie werd achtergehouden door Harm SMALLENBROEK, zijn echtgenote Annette SMALLENBROEK-KUIPERS en zijn zoon Mark SMALLENBROEK door onjuiste verklaringen af te leggen omtrent de verkoop van de onderneming, de verkoop van de grond onder de

onderneming, de juridische problemen tussen mijn onderneming en hen, en hun handelen vanaf de verkoop van de onderneming tot aan het ontstaan van de brand.

Tegenover de rechtbank stelde Harm SMALLENBROEK op 4 oktober 2001 dat hij slechts 635.000 gulden voor de grond waarop mijn onderneming was gevestigd had ontvangen en deed hij voorkomen alsof hij derhalve geen belang had bij brandstichting omdat hij slechts negatieve resultaten zou hebben ondervonden van de brand die op 13 mei 2000 escaleerde tot de vuurwerkramp.

Dit terwijl hij in werkelijkheid door de brand op 13 mei 2000 ruim 1.3 miljoen gulden incasseerde vanwege het verkopen zonder last van huur van mijn onderneming en hij dus een aanzienlijk positief resultaat heeft verkregen door de brand wanneer dit bedrag wordt vergeleken met het laatste bod van de gemeente Enschede van 13 april 2000.

Gezien het feit dat (a) op 7 augustus 2001 de grond onder mijn onderneming aan de Tollensstraat 46-50 daadwerkelijk is verkocht met getoonde specificatie van de berekening van de verkoopprijs en gezien het feit dat (b) tussen deze verkoop van 7 augustus 2001 en de verklaringen bij de rechter op 4 en 10 oktober 2001 slechts twee maanden tijd zit, is het niet aannemelijk dat Harm SMALLENBROEK zich niet meer weet te herinneren hoe de verkoop daadwerkelijk is geschied, **waardoor de enig mogelijke conclusie is dat Harm SMALLENBROEK met zijn verklaringen op 4 en 10 oktober 2001 doelbewust de rechter heeft misleid door een onjuiste voorstelling van zaken te geven om een duidelijk financieel motief voor brandstichting ex art. 157 Sr te verbergen.**

De gang van zaken maakt duidelijk dat Harm SMALLENBROEK en Annette SMALLENBROEK-KUIPERS een duidelijk financieel en meervoudig motief hadden voor brandstichting.

Dit beeld wordt eveneens verstrekt door de belastende uitspraken die zij hebben geuit waaruit duidelijk blijkt dat dit handelen het gevolg was van het door mij 'uit de onderneming zijn gegooid':

(a) Aan gemeenteambtenaar Boudewijn RIP lieten zij weten:

"07/01/1999 – [...] Huurder heeft een achtergestelde lening van Smallenbroek. Schuld moet voldaan zijn voordat huur beëindigd kan worden."

"06/09/1999 - Hij heeft ruzie met huurders. Hij is niet van plan de huur op te zeggen. Dit is ook het advies van van Hoogmoed en Smallenbroeks advocaat. Hij gokt er op dat huurders

de zaak niet kunnen bolwerken en dat hij op die manier weer greep op de zaak kan krijgen.

*“04/01/2000 - Problemen met de huurders – verwachting is dat de huurder niet aan zijn verplichtingen kan voldoen **en dat er mogelijkheden ontstaan om van de huurders af te komen.** [...] **Dus volledige schadeloosstelling als leeg en ontruimd geleverd wordt.**”*

(b) Aan gedeelde kennissenkringen lieten zij na het ontvangen van het tussenvonnis van 26 april 2000 weten dat zij **“BAKKER helemaal kapot zullen maken”**, dat zij **“de kinderen van BAKKER zullen ontvoeren”**, dat zij **“het huis van de familie BAKKER in brand zullen steken”** en dat dit alles **“jammer zou zijn voor de kinderen van BAKKER, maar dat zij het wel zouden doen.”**

(c) Aan een journalist liet Harm SMALLENBROEK na het ontstaan van de brand die escaleerde tot de vuurwerkramp weten dat:

*“U moet het zo zien, als je een bedrijf koopt, ze hadden geen geld, ze moeten alles lenen van de bank, de bank doet al heel moeilijk om ze zoveel krediet te geven, daardoor heb ik die achtergestelde lening erin laten zitten en **de heer Bakker betaalt mij niet terug** maar gaat wel voor z’n vrouw, omdat z’n vrouw stil moet zijn, een nieuw auto kopen, een nieuwe Lupo. Zo’n ding kost al 24 á 25 duizend gulden. Dan gaat hij zichzelf verrijken aan een dure BMW die 80 duizend gulden kost. Als je nu eerst zorgt dat je schuldeisers afbetaald worden, dat lijkt mij toch veel reëler, neem ik aan. Al deze dingen zijn niet gebeurd en heeft zich dus enorm verrijkt voor zichzelf.*

[..]

*Er zijn vier firmanten die aan mij geld schuldig zijn, het zijn de vrouwen en de heren, ook privé, **hun leven lang hebben ze die druk op zich en dan hadden zij mij er maar niet uit moeten zetten.***

Duidelijk is dat het zeer aannemelijk is dat Harm SMALLENBROEK betrokken is geweest bij het veroorzaken van de brand, direct dan wel indirect als intellectuele dader en opdrachtgever, omdat haatgevoelens door het ontbinden van de management- en provisieovereenkomst in 1999, door de juridische procedures omtrent zijn handelen tussen 1998 - 2000 en door het niet vroegtijdig terugbetalen van het aflossingsbedrag van 600.000 gulden in 2000 tot een hoogtepunt zijn gekomen.

In de week van 13 mei 2000, de dag waarop de brand ontstond, werd door Harm SMALLENBROEK (a) een negatief tussenvonnis ontvangen, (b) kreeg hij te horen dat hij het bedrag van 600.000 gulden niet zou ontvangen per 1 juli 2000, (c) kreeg hij te horen dat de rechter zich zou gaan buigen over zijn handelingen in strijd met de gesloten overeenkomsten en het concurrentiebeding, (d) kreeg hij van de gemeente Enschede te horen dat hij minder geld zou ontvangen voor de verkoop van de grond omdat mijn onderneming daarop nog was

gevestigd, (e) kreeg hij te horen dat de gemeente Enschede alsnog de schadeloosstelling aan mijn onderneming zou uitkeren bij verkoop, (f) kreeg hij van de gemeente Enschede te horen dat hij geen voorkeursbehandeling zou krijgen voor een kavel voor een nieuw te stichten bedrijf en (g) kreeg hij van de gemeente Enschede te horen dat verkoop zonder last van huur hem 535.000 gulden extra kon opleveren.

Harm SMALLENBROEK heeft over al deze onderwerpen aantoonbaar onjuiste verklaringen afgelegd. Zie hoofdstuk 3.2. Ook heeft hij over al deze onderwerpen belastende uitspraken gedaan aan gemeenteambtenaar Boudewijn RIP, aan gedeelde kennissenkringen en aan een journalist.

De conclusie is dan ook dat er meer dan voldoende aanwijzingen zijn om de ernstige verdenking ex art. 27 Sv uit te spreken dat Harm SMALLENBROEK en Annette SMALLENBROEK-KUIPERS direct dan wel indirect betrokken zijn geweest bij het veroorzaken van de brand op 13 mei 2000.